

SEMNUL SUB CARE SE AFLĂ VIAȚA

Moto: „Semn, adică prevestire și alfabet tainic. Semn, adică augur (omen) și minune. Chiar întâlnirea aceasta este un semn“.

Vasile Andru își reia în 2005 cartea sa gândită în anii '80 (și apărută într-o variantă cu greu acceptată de comuniști în 1989), **Viață și semn**, într-un alt context, al libertății totale de expresie, când ceea ce „șoca“ ieri azi este acceptat fără rezerve și un scriitor, care a trăit mereu din *nevoia de sacru*, se poate exterioriza pe deplin.

Autorul, care s-a dedicat practicii și scrisului sapiențial, călătorind în India sau Noua Zeelandă, cercetând procedeul filocalic oratio mentis, devenind master în filosofia Vedanta sau coordonând un Centru de Practică Isihastă, este *un inițiat*, pentru care un drum la Muntele Athos capătă revelații mult mai adânci decât pentru un simplu turist! **Viață și semn**, structurată în patru „episoade“ distincte, dar punând în prim plan omul modern ca ființă religioasă și culturală, discută despre „Ordinea zilelor“ (cu omul contemporan, aflat la cumpăna existenței; satul atemporal în care Andru mai crede la modul blagian; pomul cunoașterii; subconștientul); trece apoi la „Ars bene vivendi“ (despre corpul văzut și nevăzut, mintea bunei speranțe, sau a privi Cerul cu o lunetă nouă – și nu printr-o lentilă deformată, ca Patapievicii!); ajunge apoi la a treia „secțiune“, **Omul optimizat** (despre homo acroatic, hazard, miracol, practica liniștii); în fine, partea a patra poartă chiar titlul pe care autorul îl dorea inițial pentru volumul său: „Cumul de soartă bună“, punând accent pe echilibrul universal, pe tainele lumii de mâine și citirea viitorului, dar mai ales întorcându-se la concluzia lui Malraux – „Secolul XXI va fi religios sau deloc“.

Pornind de la tradiția filocalică („Folosește mintea ca și cum ar trebui să mori mâine; folosește trupul ca și cum ar trebui să trăiești 100 de ani“) autorul mizează după reperul locului natal, pe o orientare divină. Lumea de azi nu-și descoperă centrul în Internet, de exemplu, ci mai degrabă în

tema planetei care-și regăsește Unitatea. Totuși, Andru mizează pe o îmbunătățire a umanului, prin antropogenie, sofrologie, psihocibernetică – omul contemporan nu va putea târî la nesfârșit, jungian, o coadă de saurian, el poate fi educat, ca să nu cadă în stereotipii, în pierderea „portretului“, în mecanicitate. Conflictul între natural / omul – „animal“ și cel „dezvoltat“ / tehnico-informațional este acut și autorul evită abil capcanele ambelor „tabere“, propunând soluții de *optimizare*, sub forma pildelor, anecdotelor, parabolilor. „Poveștile“ lui Andru, la limita dintre ficțiune și nonfiction pun puțină ordine în haosul unei civilizații nevrotice, elimină angoasele printr-o întoarcere la SAPIENȚIAL, la „viața contemplativă și practica spirituală“. Discutând despre oratio mentis sau isihasm scriitorul găsește niște căi de acces la sacrul pierdut într-un profan de conjunctură. *Drumul inițiat* este unul de recuperare, necesar pentru „eliberare“, azi, când libertatea la care se spera în anii '80 a fost prost înțeleasă, căzând în derizoriu. Cei (i)luminați își continuă însă călătoria, una obligatoriu printre oameni, nu solitară, pentru că visul lui Alexandru cel Mare – unitatea speței umane – e unul antic, și ce nu s-a putut face printr-un imperiu, se poate încerca printr-o *conștiință comună*, prin sapientia, care e mai mult decât cultura (popoarelor). Autorul analizează mentalități, filosofii de viață (niponii, rușii), vorbește despre psihanalism, paranormal, asceză, puterea gândului, „maestrării“, experiență, tradiție, morală ș.a. încercând să înțeleagă de unde vin *modelele* și să „intre“ în creierul celor aparent așa diferiți, practicând meseria de a gândi și în locul Celorlalți. Cheile de citit umanul propuse de Andru acum par cunoscute, simple – dar să ne gândim că acum 20 de ani multe erau subiecte-tabu și atunci nu exista accesul la „google“... Forțând limitele – ale lui și ale celor care-l însoțesc în acest traseu inițiat – scriitorul se referă la caractere, principii, patologii și se oprește la cel mai ridicat nivel de conștiință numit *satori*, care delimitează omul obișnuit de cel *acroatic* / „înzestrat“ (dar nu un om „nou“, ci doar unul întors la Logos, la rădăcinile cunoașterii!). Evident, suntem ființe „paradoxale și ciudate“, aflate între hazard și miracol. Atotcunoașterea rămâne un mit, autocunoașterea în schimb e primul pas spre a gândi împreună, spre a ne *armoniza* cu Universalul. În **Viață și semn** – ediția a II-a Vasile Andru introduce un capitol inedit: **Secolul XXI va fi, totuși, religios?** Grea întrebare – momentan ateismul, ruperea de religie, dezumanizarea, fac imposibile catharizisul: secolul „mistic“ stă în așteptare.

Analizând funcția profetică, misterele viitorului, „mariajele“ inter-culturale, autorul e conștient că vorbele și faptele de azi *modelează* deja un Mâine în care poate semnele vor fi de bun augur, un Cumul de „hybris“ pozitiv... Până atunci eseurile lui Andru sunt frumoase utopii despre căutarea ORDINII în arta de a TRĂI.

Margine de târg